SR

7

KRÁL

ČS COMICSU
v palbě otázek

To je titulek, který jsem měl připravený už dopředu a myslel jsem, že bych ho mohl použít k nadepsání krátké zvěsti o besedě,kterou pořádal klub sběratelů kuriozit 12.dubna 1989 v DKK Smíchov. Leč ukázal se tento vskutku ambiciozní titulek býti nepříliš vhodným,neboť palba otázek se nekonala.Tedy ne taková,jakou jsem očekával.

Na besedu jsem odcházel s trochu rozjitřenou myslí, neboť se kryla s daleko lákavější akcí, a to večerem v klubu Atlantis. Na besedu mě však táhly dvě věci.Jednak jsem chtěl spatřit Jaroslava Foglara, legendu mých dětských let, kdy jsem ve věku 10-12 let hltal dobrodružství jeho hrdinů ve Stínadlech nebo na Bobří řece a sám jsem chtěl býti Mirkem v Devadesátce či Jarkou Metelkou v Rychlých šípech.Druhým důvodem ,který mě na besedu táhl byla Jana Kaplanová, která zase toužila po Neffovi.No a tak jsme tedy šli.

V DKK jsme byli asi čtvrt hodiny před plánovaným začátkem. U vchodu jsme si přečetli,v kterém sále se beseda koná a jali se stepovat před ještě stále zamčenými dveřmi.Tři minuty před 18,00 hodinou jsme se dozvěděli, že se bude konat jinde a tak jsme systematicky prohledali celý kulturák.Našli jsme.

Zatemnělý sál /nedokonale/ byl doslova přecpán.Na jednom metru čtverečním bylo tolik lidí,že kyslíková zásoba,v metrech krychlových, byla v sále zlikvidována během několika minut.Dál do sálu nemělo cenu se tlačit a tak jsme zůstali hned u dveří. Aspoň jsme dobře viděli.V šest to vypuklo.

Nejprve mluvil Kája Saudek.Prozradil,že v MS začne opět vycházet Lips Tullian,proč se podepisuje Kája,proč musíme v Kometě vedle výborných a dobrých věcí trpět i stupidní slátaniny Naplechy / Pardon,Ceplechy/ a někoho ještě horšího / jméno mi vůbec neutkvělo v paměti/,na žádost jednoho sběratele Kuriozit nám představil

svou manželku, která byla a ještě dnes může být modelem pro všechny jeho populárně typické hrdinky a s humorem sobě vlastním reagoval na veškeré podněty z publika.

Potom si přizval na pomoc Ondřeje Neffa, který povykládal o tom,jak to bylo s jeho spoluprací na Saudkových seriálech, proč přestal v Sedmičce vycházet Asterix a mnoho dalších zajímavostí. No a protože slabší povahy začely omdlévat,byla krátká přestávka, během které se do sálu vrátil kyslík a po ní už přišel J.Foglar a dlouhá autogramiáda.

Nebylo to nejhorší, ale příště půjdeme raději posedět na Atlantis.

Pavel Kolář

KREATURA

2.část

Zcela opustit mateřskou loď by bylo netaktické. Proto Perkins rozhodne, že Beth zůstane na její palubě a bude pokračovat v opravě vysílačky, zatímco on spolu s Mikem a Wendy půjdou na německou loď získat jistotu.

Opět se po dlouhé době dostane nálady ztroskotanců uvolnění a bezstarostnost. Jon sedí v křesle, z něhož hovořil před chvílí s ostatními, David a Mike obhlížejí zařízení německého velína, Wendy se připravuje ošetřit zranění na Jonově hlavě. Nutný obvaz, zakrývající prostor za levým uchem, totiž Jon zdůvodnil tak, že se prý uhodil o ostrý okraj stolu.

"Nefunguje jim počítač," spíše konstatuje,než by vyčítal, že jim to při videofonním spojení Jon neoznámil, David.

"Podle mého se nejedná o velkou závadu. Beth si s ní určitě poradí," hodnotí objektivně situaci Jon. Musí se chovat úplně přirozeně, nesmí vzbudit podezření ani jednoho z mužů. Protože na

řadě je nyní Wendy ...

Mike a David zůstanou ve velínu, kde kontrolují, posuzují, drobně opravují a testují. Wendy a Jon hledají.

Ošetřovnu.

Přesněji řečeno, Wendy si myslí, že hledají.

Ale její /bývalý/ kolega s ovázanou hlavou jde najisto. Do jedné z nejvzdálenějších laboratoří. Nenuceným hovorem zamýšlí Wendy ukolébat. Není však třeba této snahy, neboť podezření nevyrazil ani ten nejmenší stíneček.

Až v úmyslně zatemněné laborce. A to je pozdě.

Bezbranná jemná žena nemá proti surovému výpadu běsnícího Jona šanci. Jedinou její zbraní je ženskost. A alespoň ta způsobí, že Mika a Davida upozorní na něco nekalého a nebezpečného hysterický zbarvený smrtelný výkřik.

Bez váhání a s připravenými zbraněmi vyběhnou varovaní správným směrem. Na místě činu naleznou už jen zbytky Wendy. Zajímavé; poprvé, co protivník připravil lidem z Perkinsovy expedice na Titanu čistě fyzickou likvidaci.

Narazí i na Jona, který je napadne ze stínu jedné z mnoha skříní. Souboj je krátký - Jon už ale podruhé úspěšný není.

Ani Beth se nenudí.

Při pilné práci ji totiž zastihne výpadek elektrické energie. Nebyla by tak klidná, kdyby tušila, že za něj může ruka ve skafandru. Prostě a jednoduše stlačením páky hlavního vypínače do polohy "OFF" způsobila astronautce Beth zdání, že k poruchám na kyslíkovém, vysílacím a výpočetním zařízeních se přidala i závada na elektrickém rozvodu.

Beth se snaží výpadku přijít na kloub, ale protože do temnoty ponořené chodby lodě, byť velice dobře známé, neposkytují zrovna pocit bezpečí, vrátí se mladá žena do velínu, do šera nouzového osvětlení.

Mikovi s Davidem je nad slunce jasné, že musí z německé lodě pryč. Ač technicky v perfektním stavu, ač v daleko lepší připravenosti ke startu než jejich vlastní plavidlo, vykazuje přítomnost na ní daleko menší procento pravděpodobnosti přežití než pobyt v útrobách mateřské lodě. Úmysl se jim ale nezdaří zrealizovat. V přechodové komoře nenaleznou žádný ze svých, a ani jiných, skafandrů.

"Je TO chytré. Sebralo nám možnost úniku."

Nepříjemné pocity se usiluje Beth zahnat horečnou činností na opravě vysílačky. Přesto zaslechne šustot chůze včas.

Otočí se.

Za ní stojí postava ve skafandru, její obličej má znaky podobnosti s Hofnerem, avšak je značně znetvořen.

S ďábelským smíchem začne Hofner Beth honit kolem kulatého ovládacího pultu. Příliš nespěchá. Ví, že mu nemůže slabá bytost v podobě pozemské ženy uniknout.

Beth získá malý náskok. Je ale natolik velký, že si stačí obléknout skafandr. Ovšem na druhou stranu zase promyšlená nedostatečný, neboť uprchlice už nemá čas si nasadit přilbu. Beth proto vyběhne do zhoubné atmosféry bez možnosti se při pobytu mimo klimatizované prostory lodi svobodně nadechnout. Padá obličejem do kamenné suti. S přilbou v rukou, necelý metr od

místa, kde by měla být zaklesnuta do bajonetové drážky.
Ona vyběhla, Hofner klidně vychází. Beth si z posledních sil dokáže přilbu nasadit, ale to už jí z obličejových otvorů vytékají pramínky krve.

David se snaží aktivovat spojení s Beth. Marně. Mike stojí u velkého obdélníkového okna.
"Davide !" přivolá vzrušeně kolegu. Oba pak sledují klopýtající postavu ve skafandru. Od lodi je vzdálena asi sto metrů. Z modré mlhy se za ní objeví postava další.
Nezaváhají. Běží k přechodové komoře. Pozorují dění průzory z chodby a nahlas vyjadřují vzrušení, vykřikují pobízivé slogany, aby ta později objevivší se postava rychleji vtáhla zemdlelou Beth /Mike samozřejmě milou poznal/ dovnitř, myslí si, že zatím neidentifikovaný kosmonaut má na srdci jen Bethino dobro.
Konečně oddělí pneumatické dveře komoru od vnějšího prostředí a konečně čerpadla odčerpají poslední zbytky škodlivého nevzduchu. Mike a David vběhnou do místnosti a jmou se oživovat Beth z bezvědomí. Zachránci nevěnují pozornost.
Chyba !
Hofner si sejme přilbu. Teprve nyní dokonale vynikne bolák znetvořený obličej, nelze přehlédnout ani pulzující tmavohnědý slizký koláč za levých uchem. Ohromnou silou stiskne nad Beth skloněnému Mikovi rameno a odhodí ho na dva metry vzdálenou stěnu. David nestačí zareagovat a tudíž i on obdrží dost prudký úder.

Přestože jsou dva, nemají proti neobyčejně silnému a zuřivému Hofnerovi nárok. Když už zklame i výstřel z laserové pistole, který Hofnera jen jemně pošimrá, zapracuje inteligence vycvičených kosmonautů. Hofnerovi, napřaženému k poslednímu úderu Davidovi, odtrhne Mike z mokvající rány na hlavě přisátý organismus. Odhodí slizkou hmotu na podlahu a podpatkem rozšlápne.
Hofner se chytí za hlavu, v níž najednou jeho mozek neregistruje žádný příkaz, a podlehne zraněním, která pro něho ještě před chvílí znamenala jen malá škrábnutí.
Beth otevře oči.

"Je to nějaká, nám neznámá, kontrola psychiky," vysvětlují si situaci o něco později, již v relativním bezpečí řídícího centra německé lodi. "Ta potvora, co odtáhla Susan, rozdává svým obětem jakési biologické ovladače, pomocí nichž stimuluje jejich myšlení ve svůj prospěch. Jistý způsob otrokářství ... "
"Z toho vyplývá, že hlavním zdrojem zla je nestvůra. Čili naše úsilí boje se musí zaměřit proti ní. Do naší lodě bez skafandrů nedojdeme. Jsme nuceni zůstat zde. A symbióza s ní není možná ..."
"Ale jak na ni ?" Mike s Davidem sice velice přesně diagnostikovali problém, ale nejsou schopni navrhnout účinnou léčbu.
"No, já jsem viděla jeden film," snaží se do věci zasáhnout i Beth, ovšem vysloužil si jen posměch obou kolegů. "Počkejte, nesmějte se. Tam bojovali lidi také proti takovéhle příšeře. A šli na ni přes elektrický šok. Připojili proud k podlaze; no, a když příšera šlápla na správné místo ..."
Posměch se změní v uznání za výborný nápad. Realizace sice není jednoduchá, přesto pokud možno co nejrychlejší a co nejokamžitější. Za nějakou dobu, v níž monstrum nestačilo /nebo nechtě-

lo/ se objevit, je past hotova.

Mike a Beth zabijí dvě mouchy jednou ranou.

Jejich cesta na křižovatku kabelových rozvodů poslouží jako návnada a zároveň se při ní pokusí Beth napojit počítač zpátky na všechny systémy lodi, aby mohl řídit připravovaný let. David zůstává u monitorů a s výletníky je ve spojení pomocí malých přenosných vysílaček.

Nic se neděje.

Mike se obžřetně ohlíží, jistí pracující Beth. Ta klečí u rozvaděče a chvatně přehazuje a zapojuje kabely. Nervozita sníží kvalitu jejích jednotlivých úkonů.

"Rychle, Beth, pospěš si !" vítězí v Mikovi touha vše opravit než vnadit monstrum.

Snad proto se kreatura objeví v blízkosti Beth až příliš nepozorovaně. Lidská reakce je na její pohyblivost dostatečně rychlé. Anebo se nestvůra, stejně jako předtím ji řízená Susan a ovládaný Hofner, kochá bezmocností svých příštích obětí. Napadení se rozeběhnou k nastražené pasti. Mohou se soustředit už jen na tuto část plánu, neboť Beth závadu na vedení odstranila.

Proběhnou inkriminovanou chodbou, Mike se záměrně opozdí, aby nalákal monstrum; pak se vypne k co nejrychlejšímu běhu, aby zmizel z dosahu zabíjejícího elektrického proudu. David a Beth už ve velínu zapojují, přepínají, mačkají, nastavují a spouštějí. Na obrazovce s nimi nyní i Mike sleduje, jak se kreatura ocitá přesně tam, kam ji chtěli dostat.

"Rychle, Beth, pospěš si !" v krátké době podruhé pobízí Mike na doraz jedoucí Beth.

Už už se zdá, že se bytosti podaří opustit omezený prostor působnosti pracně připravené pasti. Jenže pak se zableskne; na chvíli je poprvé zcela jasně protivník lidí vidět : vypadá poměrně očekávaně - dvě nohy, dvě ruce, ocas, podlouhlá hlava, vše ještěřího vzhledu, zkompletováno do dvou metrů výšky.

Po záblesku se po povrchu těla kreatury rozeběhnou modré blesky, spojující nepřátelský organismus se zdrojem proudu. Klubko sršících bleskú se zmenšuje, jeho vrchol pomalu klesá, to jak příšera ztrácí schopnost stát vzpřímená, pak i sedět. Potom chodba potmavne; další aplikace pasti se jeví zbytečnou.

Velice opatrně se blíží Mike k ležící kreatuře. Strčí do nehybné masy hlavní pušky. Nic.

Ještě jednou. Znovu nic.

Uvolnění se trojice zmocní najednou.

"Máme vyhráno !"

S tímto přesvědčením odejdou Mike a David zpět na velitelský můstek /pokolikáté už?/, tentokrát za účelem posledních příprav před startem. Beth se zdrží u mrtvé kreatury. Pohled na téměř beztvarý zbytek v ní sice vyvolává hnus, ale zároveň touhu přesvědčit se, že mimozemský organismus už nežije, že byl opravdu pokořen a poražen.

Potichu a pomalu, brzděna přece jen podvědomým strachem, obchází Beth mrtvou bytost. Zastavuje se u míst, kde snad by měla být ruka. Špičkou boty chce si do poraženého netvora rýpnout a tímto gestem říci : hle, tady stojí tvůj přemožitel !

Stisk kolem kotníku dříve ucítí než uvidí; pohyb zdánlivě mrtvé hnáty byl tak nečekaný a rychlý ! Beth se zařadila po bok

mnoha milionům lidí, kteří kdy v historii Země přecenili své schopnosti a podcenili soupeře ...

Na skutečnost, že Beth je v nebezpečí, upozorní Mika s Davidem - stejně jako před několika hodinami v případě Wendy - divoký a hrůzyplný ženský výkřik. Na místě, na které poklesla kreatura v záři namodralých blesků, zbylo jen trochu mimozemského slizu, hnisu a krve. Oba muži po zkušenostech z minula už tuší, kam mají běžet.

Jenže teď jsou pneumatické dveře zavřené.

Sporé světlo uvnitř místnosti dovoluje Mikovi zahlédnout několik metrů od dveří hlavou dolů zavěšenou Beth. Na první pohled není vidět žádné zranění, za uchem zřejmě také ještě nic nemá. Více zahlédnout Mike nestačí, neboť okénko ve dveřích zacloní hnusná zubatá tlama kreatury.

Mike odskočí.

"Rychle musíme něco udělat, Davide," ve snaze o střízlivost hodnotí situaci, vědom si faktu, že nebude dlouho trvat a příšera Beth zpracuje podle svých představ. Ale je také možné, že ji nechá naživu, aby přilákala nás blíže, proletí mu pak hlavou.

Vybaveni každý laserovou pistolí /neúčinná pistole přece jen lepší ještě neúčinnějších rukou/ a dorozumívacím zařízením, se rozdělí. Mike Davison zůstane u dveří, David Perkins jde hledat jiný vchod do místnosti za nimi, aby vzali kreaturu do kleští.

Veden přirozeným orientačním smyslem hledá David nejkratší cestu k nějakému /neví ještě jakému/ jinému vstupu k Beth. Dostane se o podlaží níže, do skladu. Tam se u jedné ze skříní ve zdi zarazí.

"Miku, mám to," nadšeně zvolá do mikrofonu, díky zlepšováku z 20. století stále umístěnému před ústy na elegantně vyřešeném držáčku, "našel jsem to, o čem mluvil Hofner !" Pomalu vyjímá z hliníkového kufříku detonátor tvaru malého kvádru. Tenhle iniciátor ohromně koncentrované výbušné síly si s kreaturou dozajista poradí ... Na zem rozprostře pevnou nakládací síť, do níž chce jako do pasti kreaturu chytit. Poté plánuje takto lapeného protivníka s odjištěnou náloží katapultovat nákladním vstupem z lodi. Exploze vně lodi by kosmickému plavidlu neměla uškodit ...

"Davide, ozvi se," vyzývá a dožaduje se Mike už poněkolikáté spojení na domluvu dalšího postupu. Připadá mu, že čeká strašně dlouho v hloupé nečinnosti.

"Davide, ozvi se," vyzývá Mike kolegu naposled. Rozhodne se jednat. Protože tlačítko automatického ovládání dveří nereaguje ani na silný úder, výstřelem z pistole do panelu odblokuje Mike jištění a roztáhne obě křídla dveří rukama.

V místnosti je pouze Beth. Odváže ji a položí na zem. Srdce tluče, dýchání zásobuje plíce vzduchem zdá se dostatečně. Vlivem návalu krve do mozku je však žena v lehčím bezvědomí. Mike ponechá Beth ležet /více jí pomůže likvidací bestie/ a opatrně se přemísťuje ke kruhovému otvoru, který je vstupem do nákladových prostor. Sestoupí obezřetně dolů.

Trochu již otupěle hledí na znetvořenou mrtvolu Davida a na sítí částečně znehybnělé monstrum. Ne, David ještě není po smrti. Z posledních sil natahuje ruku k červenému spínači detonátoru, jenž zachycen v síti dává stále ještě naději protivníka

pozemšťanů porazit. Odevzdaným pohledem se David rozloučí s Mikem a stiskne spínač. Za třicet sekund dojde k explozi.

Mike se vrhne k páce ovládače pro otevírání nákladového prostoru. Nastaví ji do maximální horní polohy a spěchá vyběhnout po schůdcích nahoru k Beth. Ta ho přivítá již zcela při vědomí.

"Rychle, zavři poklop !"

Beth se nemusí moc namáhat, neboť příslušný spínač má u hlavy.

Sekundy se neskutečně vlečou. Uplyne jich neuvěřitelně málo, zatímco Mike podpíraje Beth doběhne k výstupu z lodi. Oknem zavřených dveří do přechodové komory zhrozený Mike zahlédne, že co chvíli explodující mrcha stojí v otevřených dveřích výstupu ven a skoro škodolibě se svou hroznou držkou na Mika šklebí.

Mike nezaváhá. Otevře průchod /ten se hned zase zavře/, rozeběhne se a vykopne kreaturu z lodi. Sám za ní vypadne a těžce dopadne na záda. Poradit si s bezbranným človíčkem ve škodlivé mu atmosféře je pro mimozemšťana hračkou. Po pár úderech bezvládného Mika odhodí.

To už ukazuje drahnou dobu display detonátoru nulu. Rozbuška buď selhala nebo k odjištění provedl David málo úkonů.

Vtom se zpoza zádi lodě vynoří postava ve skafandru.

Přesně mířeným výstřelem z automatické pušky trefí detonátor. Ohnivý výbuch rozmetá kreaturu na kousky /takové kousky už neslepí ani ten nejlepší scénárista - pozn. autora/.

Ve velínu německé lodě ošetřuje Beth krvavé šrámy Mikovi, kterého se po krátkém pobytu venku a nedůsledném útoku bestie přece jen podařilo obživit.

"Můžete mi, Melanie, vysvětlit, kde jste celou tu dobu byla ?" v jeho hlase není ani stopa po výčitkách nebo vzteku; převládá ulehčení a vděk.

"Nebudete mi to asi věřit, ale já jsem ... zabloudila," přes tvář Melanie přeběhne upřímný úsměv. Přestože ten překvapí Mika více než sdělení, zeptá se nový velitel značně zmenšené posádky :

"Cože jste ?"

"No, prostě zabloudila. Když Susan napadla Hofnera, hleděla jsem se rychle ztratit. A to se mi povedlo dokonale ..."

Když Beth vychází z velínu, aby podnikla další úkony ke startu, míjí Melanii. Poprvé za celou dobu, za dlouhou cestu kosmem vyčte z její tváře porozumění, spokojenost a náklonnost ...

Dovolte mi nyní, abych se v krátkosti vrátil ke kritizujícímu úvodu. Necitlivý střih - ať již filmový či video - způsobil, že neúnosně byly zkráceny zejména scény střetnutí Jona s Davidem a Mikem a boje Davida s detonátorem v ruce proti kreatuře; z pochopitelných důvodů musela být zkrácena i scéna napadení Hofnera a Melanií již zpracovanou Susan - ale osud první oběti kreatury později nebyl uspokojivě předestřen. Že by vrátka

k případnému druhému dílu ?

Jenže málo objasněné scény způsobily potom fakt, že se divák velice špatně orientoval v tom, co se na obrazovce vlastně stalo, a musel chvíli přemýšlet a variovat, což mu bránilo sledovat další vývoj děje. Prosazuji natáčení filmů k zamyšlení, ale takovéhle přemýšlení během filmu je jen na škodu.

Asi se mi v obsahu nepodařilo popsat kreaturu tak, aby čtenář pochopil, že byla věrnou kopií Scottova a Gigerova vetřelce. Ale opravdu tomu tak bylo : protáhlá hlava, zubatá tlama, prstové ukončení dvou horních končetin, dvě dolní, ocas, velikost nadprůměrného basketbalisty, zbarvení, téměř naprostá nezničitelnost; i okolnosti prvního "seznámení" se podobaly : jednou na kosmonauty vyskočil zárodek z prozkoumávaného vejce /"Vetřelec"/, podruhé z puklého nalezeného sarkofágu dospělý jedinec /"Kreatura"/.

Nu což, hlavně že jsem "Kreaturu" viděl a napsal ...

Standa Čermák

VILLOIDON

29.4.1989 PLANETÁRIUM PRAHA

8.30 – 15.30

PROGRAM: VZPOMÍNÁNÍ ZD. RAMPASE A DALŠÍCH. NA ZAČÁTKY SFK VILLOIDUS A FANDOMU - FILMOVÁ ESEJ O LETU APOLLA 11 - POŘAD REDAKCE SVĚTELNÝCH ROKŮ - VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKU 10.ROČNÍKU HUŇÁČE ZELENÉHO

VÝSTAVA: 1.4.–30.4.: 10 x HUŇÁČ (CENY V LITERÁRNÍ SOUTĚŽI) - SF MODELY (VÍT FRÁŇA) - PLÁKÁTY SF AKCÍ

Vystoupení

Světelné roky jsou, jak se uvádí v jejich tiráži, filmově-reportážním magazínem. Jejich hlavní obsahovou náplní jsou tedy filmy. To znamená záznamy obsahů filmů, jejich recenze, ať již děje nebo hereckých či technických výkonů a okolnosti vzniku toho kterého filmu. V širším pohledu na filmy se pak objevují v reportážích srovnání s jinými filmy toho druhu, srovnávání hereckých výkonů jednotlivých představitelů v různých filmech a podobně.

Z počátku byla hlavním zdrojem filmů a informací o nich promítací sín filmového archívu, kino Ponrepo. Dnes je to spíše sledování videa a studium zahraničních filmových časopisů, pomocí kterých se redakce SR snaží svou prácí aktualizovat.

Další oblastí, kterou se Světelné roky zabývají, jsou záznamy přednášek významných osobností SF hnutí a fandomu nebo spisovatelů, výtvarných či filmových umělců. Podíl této oblasti na obsahu SR však poslední dobou poněkud poklesl.

SR dále přinášejí reportáže, informace a "drby" z různých setkání a akcí fandomu a oficiálních conů. V časopise se občas objevují i kritiky a obsahy televizních či rozhlasových inscenací, články o výtvarném umění ve sci-fi nebo o sci-fi ve výtvarném umění a podobně. Hlavní náplní je tedy zachytávání prchavých okamžiků potěšení zraku či sluchu scifisty formou psaného slova a kreseb.

Jak jsem se již zmínil, bylo prvotním zdrojem informací o SF filmu kino Ponrepo. To dalo vlastně popud ke vzniku Světelných roků. V roce 1982 na podzim uvedlo Ponrepo první film z pásma SF filmů, který pak naplňovalo kino po následující dva roky. Prvním filmem bylo 451^{0} Fahrenheita. Tento film jsme však propásli a tak jsme se stali pravidelnými účastníky "frontových" bojů o lístky o něco později. A po shlédnutí několika filmů jsme přišli na to, že je škoda film jenom shlédnout a zase zapomenout. A tak se zrodil nápad na zaznamenávání obsahů filmů. A protože jsme měli dlouholetou praxi ve vydávání všech možných i nemožných časopisů, vznikl časopis věnující seSF filmu a dostal název Světelné roky.

V těchto zmiňovaných "frontových" časech u Ponrepa jsme pak navázali mnoho kontaktů s lidmi stejného zájmu a objevili fandom. A někteří členové fandomu objevili Světelné roky a d íky jejich zájmu se i zvyšoval počet výtisků.

Než dozrály Světelné roky do dnešní podoby, dalo to mnoho práce a trvalo to dlouhou dobu. První ročník byl celý takzvaně experimentální, nebyla vyjasněna ani redakční politika, nebyla jednoznačně a pevně určena obsahová skladba. Rovněž literární kvalita příspěvků a úroveň ilustrací na titulních stránkách nebyla na vysoké úrovni. Vše se (snad) postupně zlepšovalo. Ve druhém ročníku se podařilo formálně sjednotit obálky i zlepšit obsah. K redakci se v té době připojilo několik nadšenců, kteří byli rovněž ochotni psát reportáže a zaznamenávat "prchavé" okamžiky. Tak se obsah i zpestřoval, díky většímu množství autorů. Ve třetím ročníku, kdy se přešlo na kvalitní způsob tisku, nastalo nové období hledání té správné titulní stránky. Obrázky se obkreslovaly nebo přejímaly, až konečně ve čtvrtém ročníku se redakci podařilo získat vlastní ilustrátory a tím vysoce pozvednout úroveň grafické stránky SR.

Během doby se postupně ještě rozšířila přispěvatelská a tím i odběratelská základna, vznikly jakési "přátelsko-oběratelské" vztahy a vykrystalizovaly SR ve své dnešní podobě.

SR tak vlastně vznikají ve skupině nadšenců a aktivních lidí, kteří si je vlastně vydávají pro sebe.

Protože se mne poslední dobou lidé ptají, jak je možné se stát odběratelem Světelných roků, dám tedy slovo jednomu exemplárnímu případu, nejnovějšímu pravidelnému a řádnému odběrateli SR, který hovoří sám za sebe.

(Úvodní část reportáže Pavla Koláře z Readerconu 1988)

S postupným nárůstem tvůrčí obce a nadšení, které vedlo až ke třiceti číslům SR za rok, vyvstal pomalu problém, kde a jak hledat zdroje filmů. Hollywoodská nadprodukce filmů pomalu odumírala, alespoň tedy v oblasti SF. V roce 1986 bylo z deseti finančně nejúspěšnějších filmů SF 8 snímků. O rok později to byly jen dva. A přestože i ostatní země produkují dost SF filmů, hledala redakce nový, nevysychající zdroj filmů i informací o nich. A tento zdroj nalezla ve filmových ateliérech Ertaru. Z filmové produkce Republiky Ertar tvoří žánrová oblast SF téměř 75 %.

Na tomto místě by bylo vhodné odbočit od Světelných roků a povědět si něco o Republice Ertar, protože ne všichni z Vás o ní vědí. Tedy co to je Republika Ertar ?

(Obecná hospodářsko-politická situace Ertaru, kalendář, časomíra, fyzikální jednotky, bankovky, známky.)

Mnoho lidí projevilo o Ertar zájem a žádali informace o jeho poloze a jeho okolí. Ertar tedy leží na kontinentu Taros.

(Obecně-zeměpisná mapa Tarosu, státy kontinentu)

Vraťme se však ještě k Ertaru. Jako každý stát, má i Ertar svoje dějiny.

(Nejstarší dějiny národa Ertů od r. 2500 př.n.l., vznik a založení nového státu, Historické obrazy)

Prostřednictvím dějin se můžeme vrátit zpět k filmové tvorbě, hlavní obsahové náplni Světelných roků. V posledních letech bylo v Ertaru natočeno několik vynikajících filmů, které čerpají své náměty právě z nejstarších dějin národa Ertů a ze dvou základních staroertských bájí, kterými jsou Báje o Mr. Skhovi a Ertaoragea. Tvůrcem těchto historicko-fantastických filmů je známý ertarský režisér Lucas Stork. Mezi nejvýznamnější zmiňované filmy patří především trilogie Poslední král (Světlo z temnot, Syn hvězdy, Král přichází), které zobrazují období konečného pádu kdysi mocné Eritrejské říše, rozkládající se v dávných dobách na území dnešního Etariskaru.

(Slovo o Posledním králi)

Ertarská kinematografie však pochopitelně nezačíná těmito filmy. I ona má svou bohatou historii plnou mnoha zajímavých snímků.

(Historie světelných obrazů)

RSR

REAGUJI NA ...

...článek Ládi Pešky "Fanziny Zima 88-Světelné roky 141"
Slan č.1/89,str.13

Na Villoidonu se mi do ruky náhodně dostal Slan č. 1/89. Pod tradičně velmi zdařilou obálkou se tradičně skrýval vcelku zajímavý obsah, ovšem jako tradičně ve velmi nevkusné úpravě.To však není důvodem,proč jsem zareagoval písemně.Na straně 13 totiž L.Peška šlape po speciálu SVĚTELNÝCH ROKŮ, jehož jsem skromným autorem.

Užasl jsem.Nevěřil jsem.No, ale protože od napsání Red Sonji už uplynul nějaký ten pátek, raději jsem si to znova našel , přečetl a doporučoval bych L.Peškovi učiniti totéž neboť zřejmě při čtení opět"usínal"

Vůbec jsem totiž film nevynášel "poněkud nekriticky až do nebes" Napsal jsem pouze, že"...dva filmy o Conanovi,...,byly všude kde se promítaly přijaty znamenitě..." což je (kromě O.Neffa a L.Pešky) pravda.Že "...tyto filmy,...,prožívají dnes na plátně renesanci..." což je taky pravda, a že "...svůj podíl na tom má také ideální představitel Cymmeřana Arnold Schwarzenegger..." Chcete snad tvrdit, že tomu tak není?

Taky jsem napsal, že "...Film,který bych označil za velmi pěkný a bez rozpaků bych jej zařadil do své videotéky,i když mi tam sem tam něco nevonělo..."(To má být ono nekritické vynášení?) Napsal jsem, že příznivcům fantasy přinese 89 minut příjemné podívané.Nenapsal jsem, že přinese uvedený počet minut příjemné podívané i těm,kteří nejsou jejími příznivci.Jinak jsem ve svém "nekritickém vynášení" spíš kritizoval přílišnou emancipaci žen v soubojových scénách, kde tato něžná stvoření bravurně máchala

těžkými meči a jistou křečovitost některých scén.

Takže nevím.Skutečně nevím,kde jsem vynášel nekriticky až do nebes.A i kdyby. Tak co. Jak mi to může vyčítat někdo,kdo v tomtéž čísle při hvězdičkování dá prostoduchému filmu E.T. nejvyšší možný počet bodů,tj.5 a co víc, stejně nekriticky ohodnotí i takový nesmysl jako byl Predátor.Myslím, že takový člověk by si měl ujasnit,co znamená výraz slabý odvar a pak ho teprve přilepit na některé filmové dílo.Podle mě byl totiž právě tím slabým odvarem spíš ten Predátor.

Co dodat? Když si vzpomenu, že jsem se s L.Peškou měl možnost setkat zatím asi jen třikrát, přičemž jednou kritizoval Red Sonju a můj článek, podruhé praskal opovržením nad hezkou hrou zvanou Ertologie a potřetí na párku u planetária, neodbytně se mi do mysli vtírá malý modrý pupmprlík, který neustále poskakuje a bručí "Nemám rád tohleto";Nemám rád támhleto","A tamto,to už vůbec nemám rád".

Dobrá.Pokud to bez kritizování nevydrží,měl by tedy svůj zrak zaměřit spíš do vlastních řad.Mám tím na mysli loňské Ufouny ve Slaném,kde jsem byl, a nejen já, nemile překvapen několika věcmi.

Nejprve tím,že nikde,dokonce ani v samotném místě konání, nevisel žádný poutač, který by těm,kteří Slané dosud neměli možnost navštívit,ukázal,kam mají vlastně jít.Pak tím, že na takovou akci,jakou Ufouni byli,bylo vstupné (a mezi námi, pěkně tučné na to,co bylo k vidění a slyšení).Dobrá,zaplatil jsem, ale jaké bylo moje překvapení,když jsem svým hlasem chtěl na "jídelním lístku filmů" podpořit Robocopa, který ač z nabídky nejaktuálnější byl mohutně pozadu,a bylo mi řečeno, že čárku mohu připsat jedině když si koupím některý z propagačních letáků, které tam byly nabízeny. Copak to, že jsem zaplatil u vchodu vstupné,bylo ještě málo na to,abych si mohl vybrat z nevelké nabídky pořadů? Není to tak trochu neseriózní?

Co mě však úplně šokovalo, byla cena letáků.Ten o rozměru A 4, který se mi vcelku zamlouval,totiž stál 30,-Kčs(To už zavání něčím daleko smutnějším).Znamenalo to, že jeden letáček upozorňující na akci Ufouni ve Slaném stál jen o 5,-Kčs míň než celá 70stránková Ikarie XB (Což bylo na poradě L.Peškou kritizováno) a o 10,-Kčs víc než úrovní téměř profesionální Poutník

speciál-Rudé hřeby.To se ve Slaném ani trochu nestydíte?

No ale to jsem odbočil dost stranou a dostal jsem se tam, kam jsem původně vůbec nechtěl, ale co mám dělat když se mi článek L.Pešky při nákladu,jaký má Slan,jeví jako nepřiměřené napadení SVĚTELNÝCH ROKŮ doslova v celostátním měřítku.

Pavel Kolář

SCI-FI PLES

3.

OLOMOUC '89

I.dubna 1989 se konal v kulturním domě Sigmy Olomouc již 3. SF ples. Příprava nám dala mnoho přemýšlení, než jsme konečně přišli na to, za co vlastně půjdeme. Společně s Táňou a Milošem Podpěrovými, Janou Kaplanovou a Pavlem Kolářem jsme se rozhodli se na ples vypravit v přestrojení za pozemšťany. Udělali jsme masky, jak to nejlépe šlo, přesto nám však vykukovaly z rukávů naše zelené třípsté "paťátky" a vzadu nezamaskovatelný ocas. Miloš se přizpůsobovat tak dokonale, že dokázal se svou "rukou" napodobovat i pozemský zvyk, tzv. kouření.

Miloš jel o den dříve na poradu SF klubů, zbytek výpravy se vydal na dlouhou a strastiplnou cestu, která vedla do Olomouce přes tři více či méně zřícené zříceniny. Všem se to líbilo, alespoň mi to tvrdili, hlavně z obavy, aby nezůstali vysazeni uprostřed pustiny. Na ples jsme dorazili včas, zamaskovali se a ponořili do víru zábavy. Časy vhodné k tancování byly přerušovány tanečními kreacemi tanečních skupin, módní přehlídkou budoucnosti a jinými zajímavými čísly. Při předvádění masek však předvedl nezapomenutelné vystoupení Ondřej Neff se skoro živým larválním stádiem Vetřelce na obličeji. Toho řevu a zmítání se ! Exkluzivní "komediant" je to, to se musí nechat.

Celkově byl ples dobře připraven po organizační stránce, je jen škoda, že se stal trochu snobskou záležitostí olomoucká smetánky, pod jejíž úroveň bylo se jakkoliv maskovat. Takže na to, že to byl maškarní ples, bylo masek dosti málo. SF ples se mi však líbil a to i přes zpáteční únavné řízení od půlnoci do půl šesté ráno.

Starknest

V Cibulkystanu

V sobotu 8. července 1989 přijela na pozvání předsedy SFK Nazca Ústí nad Labem na přátelskou návštěvu delegace redakce SR.

Součástí návštěvy byla kromě prohlídky rodinného sídla předsedy a slavnostního oběda i návštěva klubových a společenských prostor SFK Nazca. Tyto prostory si klub upravil a téměř znovu vybudoval pílí vlastních aktivních členů. V klubovně se pořádají pravidelné schůzky, na nichž mimo jiné vzniká jednovýtiskový fanzin, jehož titulní stránku najdete na str. 20 tohoto čísla, besedy i videoprojekce. Když uvážíme, že se Láďa za posledních roky stačil vrátit z vojny, získat a zařídit byt, pořídit si a vychovávat synka a ještě založit fungující klub, sehnat a zařídit klubovnu, je opravdu co obdivovat.

Starknest

OBSAH

SF ples /il.Jana Kaplanová/ 1
Král čs. comicsu v palbě otázek /Pavel Kolář/ 2
Kreature - 2.část /Standa Čermák/ 3
Villoidon - pozvánka 9
Den s Villoidem /Starknest/ 10
Výstava /Starknest/ 11
Vystoupení SR /Starknest/ 12
Reaguji na .. /Pavel Kolář/ 15
3.SF ples Olomouc /Starknest/ 17
V Cibulkystanu /Starknest/ 18
Obsah 19
Titulní strana fanzinu SFK Nazca 20

SVĚTELNÉ ROKY - Filmově-reportážní magazín pro problematiku SF. Vydává Scifia Of C.A.P. & company KSPVTU v nakladatelství Bellatrix. Příspěvky posílejte na adresu redakce. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Veškerá autorská práva vyhrazena. Výhradně pro soukromou potřebu odběratelů. ZDARMA.

Číslo bylo dáno do tisku 27.8.1989. Vyšlo v létě 1989. Náklad 11 výtisků.

© RSR 1989

NAZCA

SCI-FI

SCI-FI FANTAZ

Fanzin NAZCA je vydávaný sci fi klubem NAZCA Ústí nad Labem

